

Nr 388.

Av herr **Persson** i Svensköp **m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 34, med förslag till skogsvårdslag m. m.

Kungl. Maj:ts proposition nr 34 med förslag till ny skogsvårdslag bygger i huvudsak på det utredningsförslag, som framlagts av skogsstyrelsen. De principiella riktlinjer, som följts i förslaget, ha helt eller delvis avstyrkts av ett stort antal remissinstanser, däribland kammarkollegium, lantbruksstyrelsen, flertalet skogsvårdsstyrelser, förvaltningsutskotten hos åtskilliga hushållningssällskap, flera länsstyrelser och ett antal organisationer inom den bransch, som beröres av den ifrågasatta lagstiftningen. I avstyrkandena har i allmänhet åberopats, att den skärpning av lagstiftningen, som här föreslås, skulle medföra en skadlig byråkratisering av skogsvårdsverksamheten, äventyra det goda samarbetet mellan skogsvårdsstyrelserna och skogsägarna samt icke medgiva den anpassning till de lokala förhållandena, som olikheterna i skogligt avseende mellan skilda landsdelar fordrade.

Till de synpunkter, som anförts av ovannämnda skogsvårdsstyrelser och som i sammanfattning redovisas på s. 51 i propositionen, kunna vi i huvudsak ansluta oss. Vi vilja särskilt understryka vad som också påpekas i det yttrande, som avgivits av kammarkollegium, att 1923 års skogsvårds- lag påtagligen främjat ett ökat intresse för skogsskötsel här i landet, vilket i sin tur lett till en långt intensivare skogsvård än tidigare. De omfattande åtgärder till förbättring av skogstillståndet, som under de senaste åren på frivilligt initiativ företagits, torde ha hållit tämligen jämna steg med tillgången på medel, skogsodlingsmaterial och arbetskraft. Det kan därför starkt ifrågasättas, huruvida det är påkallat att ersätta nu gällande lag med en så pass restriktiv skogsvårds- lag, som det framlagda förslaget innebär. Att lagfästa ett program för skogsvård i hela landet, innehållande regler som äro vaga och allmänt hållna, synes oss också medföra vissa olägenheter ur allmän rättssäkerhetssynpunkt.

Olika detaljer i det föreliggande lagförslaget ha vid remissbehandlingen blivit föremål för kritiska invändningar. Man har bl. a. påpekat svårigheten att i det enskilda fallet fixera vad som i lagens mening avses med begreppet utvecklingsbar skog, framför allt med hänsyn till den ekonomiska betydelse som inlägges i detta begrepp. Det har också visats, att i de många fall, då hushållningsplaner för de enskilda skogarna saknas, måste det bliva nästan omöjligt att avgöra huruvida en avverkning rubbar

avkastningens jämnhet. Ett krav på denna jämnhet i avkastningen kan vidare komma i motsättning till andra fullt berättigade intressen, när det gäller god skogshushållning. Vidare har påtalats, att de förpliktelser till skogsodling, varom § 16 i lagförslaget innehåller bestämmelser, ha fått en alltför omfattande räckvidd. Utredningen visar, att härvidlag kan bli fråga om 2,5 milj. hektar, för vilka kostnaderna ha uppgivits till ca 375 milj. kronor. Betydelsen av skogsförbättrande åtgärder på dessa marker bör inte underskattas, men en tvångslagstiftning härom bör närmare övervägas, framför allt med hänsyn till dess ekonomiska konsekvenser. Många invändningar ha rests emot det förhållandet att den föreslagna skogsvårdslagen icke tar hänsyn till skilda landsdelars särskilda behov eller att från generella avverkningsbestämmelser icke undantagas husbehovsskogar. Bestämmelsen att fråga om skyldighet att vidtaga återväxtåtgärder skall avgöras av skogsstyrelsen har i remissyttrandena tämligen enhälligt avvisats. Även den utvidgning av ansvarsbestämmelserna, varom stadgas i § 31 mom. 1, har av ett mycket stort antal remissinstanser kritiserats. Därvid har pekats på svårigheten att bedöma huruvida en avverkning är laglig eller icke, då även fackmän kunna ha olika åsikter om avverkningsättets ändamålsenlighet.

Med hänsyn till de allvarliga erinringar, som olika myndigheter och organisationer rest emot det framlagda förslaget och som i korthet ovan refererats, måste vi avstyrka att förslaget antages till lag. En god skogsvård är emellertid ur hela landets synpunkt en angelägenhet av största vikt. I den mån som verkliga brister förefinnas i nu gällande skogsvårdslag anse vi ny lagstiftning vara berättigad. Den synes emellertid i så fall böra föregås av förnyad prövning beträffande det föreliggande behovet och de föreslagna nya åtgärdernas ändamålsenlighet.

Vi hemställa alltså,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 34.

Stockholm den 11 februari 1948.

Wald. Svensson.

Edvin Jacobsson
i Igelsbo.

Nils Persson
i Svensköp.

M. Ståhl.